

[Udenrigsministeren.]

aarene var de Aar af vor Historie, da disse Goder var allermost truet, under Tysklands Besættelse af vort Land. Da blev deres Værdi os mere klar end nogen Sinde før.

At bevare disse Goder er for os aldeles afgørende, og det vil præge vore Tanker, naar vi næste Aar fejrer vor hundreedaarige Grundlov, Grundloven for vort folkestyrede Samfund.

Allerede kort efter Tysklands og Japans endelige Nederlag viste der sig Modsætninger mellem de tidligere Vaabenfæller i Øst og Vest. Divergenserne har sat deres Præg paa internationale Forhandlinger, hvad enten disse er foregaaet inden for De Forenede Nationer eller har drejet sig om Spørgsmaal om Fredsslutning med den fælles Fjende eller om Europas økonomiske Genrejsning.

Medens det nu desværre er en Kendsgerning, at Mening staar mod Mening i de store Magters Forhold, maa det ikke overses, at disse Modsætninger dog ikke har været til Hinder for at fortsætte det internationale Samarbejde inden for De Forenede Nationer. I Fredens Aand har endvidere Stormagterne ratificeret alle Fredstraktaterne mellem de Allierede og Finland, Italien, Bulgarien, Rumænien og Ungarn. Og betydningsfulde Handelsaftaler afsluttes og gennemføres stadig mellem østlige og vestlige Lande.

Ved en Række Traktater og Bistandspagter er Grundlaget skabt for et særligt økonomisk og politisk Samarbejde mellem de østeuropæiske Lande. Den Gruppering af Stater, som herved er tilvejebragt, kaldes ofte Østblokken.

For Tiden udfolder den østlige Hovedmagt, Sovjetunionen, Bestræbelser, der synes at tage Sigte paa at knytte ogsaa Finland til dette System. Vore Tanker gaar i disse Dage til Finland med Haabet om, at det under de forestaaende Forhandlinger maa lykkes Finlands ansvarlige Regering at naa til en Ordning, som dette det femte nordiske Land selv finder betryggende.

Der forhandles, efter hvad der meddeles, mellem nogle af de vestlige Magter, Kanalstaterne, om en Aftale, der efter det foreliggende ogsaa synes at skulle indeholde Bestemmelser om gensidig militær Bistand. Men et særligt organiseret Samarbejde mellem Europas vestlige Magter svarende til de østlige Landes eksisterer ikke. I denne Sammenhæng kan ikke anføres det Arbejde, der i Fællesskab gøres for at forberede Gennemførelsen af De forenede Staters Plan om økonomisk Hjælp til Europa. Dette økonomiske Samarbejde er noget helt andet end en Militær-Alliance eller en Blok.

Der er en Væsensforskel mellem de politiske Systemer, som raader i de østlige Lande, og dem i de vestlige. Oprettelsen af det kommunistiske Informationskontor i Belgrad, Kominform, hvis Virksomhed ikke begrænser sig til de østeuropæiske Lande, hvor det har sit Tyngdepunkt, spores ogsaa i visse vestlige Lande som forstærket Agitation for et ensrettet kommunistisk Styre.

Senest har Tjekkoslovakiet forladt et Demokrati med grundlovshjemlede Friheder, som vi kender dem her, og antaget en politisk Form, der er fremmed for os.

I en Verden, hvor Bekymring og Frygt mange Steder behersker Sindene, giver det os Styrke, at vi kan tale aabent om vore Ønsker og Haab, og at vore Handlinger og Bestræbelser ligger fremme i Dagens Lys.

Der er for kort Tid siden i udenlandsk Presse fremkommet Paastande om, at Danmark skulde have indgaaet hemmelige militære Aftaler eller Arrangementer med andre Magter, Paastande, som ogsaa er blevet fremført i et enkelt Blad, der trykkes her i Landet.

Skønt disse Paastande, efterhaanden som de fremkom, er blevet tilbagevist baade af Statsministeren, af Forsvarsministeren og ogsaa af mig, vil jeg gerne benytte Lejligheden til her i dette høje Ting paa ny kategorisk at erklære, at de savner ethvert Grundlag.

De nordiske Landes aandelige Union og Slægtskab hviler paa fælles Udvikling i Kultur og Samfundsliv, fælles Livsindstilling og fælles Opfattelse af det enkelte Menneskes Værd og af, hvad der er Frihed og Ret.

Det er muligt, at ikke alle i Udlandet umiddelbart forstaar det naturlige Grundlag for Samarbejdet mellem de nordiske Lande eller vort Ønske om at bevare og udvikle det. Men vi kan ikke af den Grund give Afkald paa det. Vi kan ikke fornægte vor historisk bestemte Samhørighed, fordi der udefra tillægges os Hensigter og Planer, vi ikke har.

Samfølelsen mellem Danmark og de øvrige nordiske Lande og Værdsettelsen af vort nordiske Demokrati gik styrket ud af Krigenes Aar.

Men at Krigen og Forholdene har medført, at Danmark endnu stærkere end før føler sig knyttet til sine nordiske Broderfolk, betyder ikke, at vi ønsker Isolering i Forhold til den øvrige Verden. Danmark vil ligesom andre nordiske Lande inden for De Forenede Nationers Ramme yde sit Bidrag til internationalt Arbejde for det store fælles Maal: en Verden, hvor det enkelte Menneske, hvis Livslykke maa være